

บทที่ 4

ผลการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลองและการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนเบี่ยงเบน
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ
Source of Variation	แทน	แหล่งความแปรปรวน
Between Subject	แทน	ระหว่างตัวอย่าง
SS w/in Groups	แทน	ผลรวมกำลังสองของความเบี่ยงเบนภายในกลุ่ม
Within Subjects	แทน	ภายในตัวอย่าง
Error	แทน	ความคลาดเคลื่อน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
G	แทน	วิธีการ
I	แทน	ระยะเวลาของการทดลอง
$I \times G$	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการและระยะเวลาของการทดลอง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธา ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาและกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตารางที่ 2 จำนวนร้อยละและข้อมูลพื้นฐานเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาทุกตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป ของกลุ่มทดลอง	เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่ม ตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทาง ปัญญา		เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์ เด็กพัทยาในกลุ่มควบคุม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ				
ชาย	7	50	9	64.3
หญิง	7	50	5	35.7
อายุ (ปี)				
12	5	35.7	4	28.6
13	6	42.8	5	35.7
14	3	21.4	3	21.4
15	-		2	14.3

ตารางที่ 3 คะแนนทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา และกลุ่มควบคุมในระยะก่อนทดลองระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล

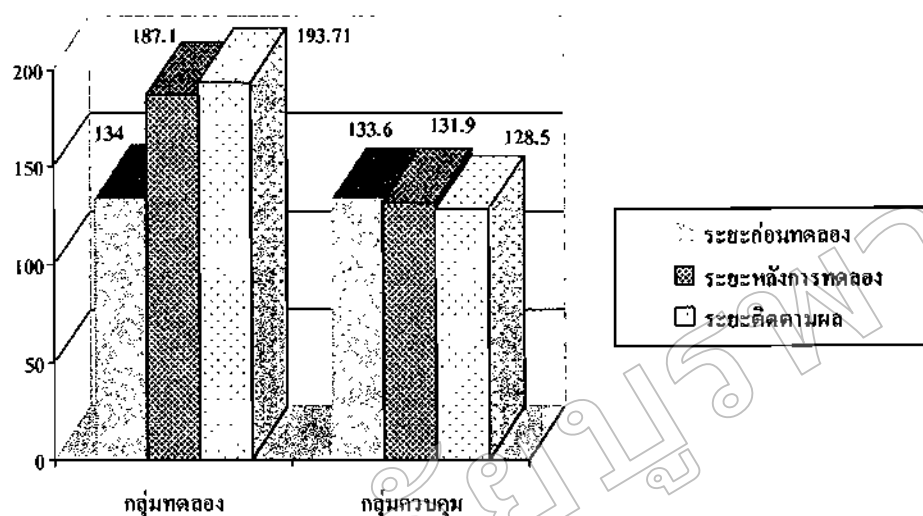
กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	ก่อนการ	หลังการ	ติดตาม	คนที่	ก่อนการ	หลังการ	ติดตามผล
	ทดลอง	ทดลอง	ผล		ทดลอง	ทดลอง	
1	147	172	184	1	122	121	122
2	113	189	190	2	138	126	118
3	148	191	193	3	152	137	132
4	151	194	195	4	138	139	140
5	105	187	187	5	103	107	109
6	102	181	182	6	143	134	125
7	151	193	198	7	133	127	120
8	108	190	192	8	111	124	125
9	152	191	208	9	112	135	123
10	145	190	193	10	144	152	148
11	152	194	213	11	126	130	124
12	152	206	215	12	152	141	135
13	122	181	184	13	144	136	142
14	128	161	178	14	152	138	136
รวม	1,876	2,620	2,712		1,870	1,847	1,799
ค่าเฉลี่ย	134	187.14	193.71		133.6	131.93	128.5

จากตารางที่ 3 พบว่าเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัชากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมเป็น 134 และ 133.6 ในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมเป็น 187.14 และ 131.93 ส่วนในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมเป็น 193.71 และ 128.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 คะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าใน
มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรม
ทางปัญญาและกลุ่มควบคุมในระยะเวลาต่าง ๆ ของการทดลอง

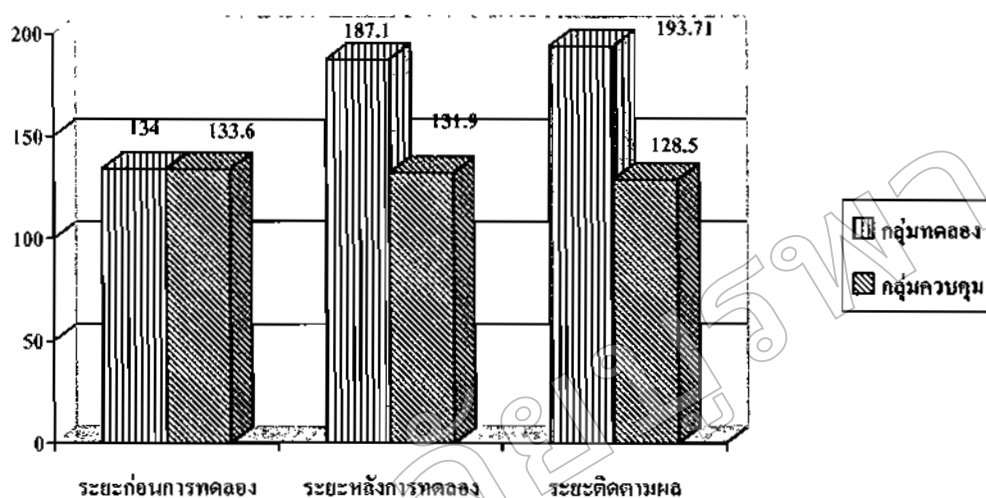
กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	SD
กลุ่มที่ได้รับการให้การ	ก่อนทดลอง	134	5.34
ปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการ	หลังทดลอง	187.14	2.89
ปรับพฤติกรรมทางปัญญา	ติดตามผล	193.71	3.04
กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	133.57	4.36
	หลังทดลอง	131.93	2.87
	ติดตามผล	128.5	2.86

จากตาราง 4 พบว่าเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ในระยะก่อนทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมเป็น 134 และ 133.57 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เป็น 5.34 และ 4.36 ในระยะหลังทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมเป็น 187.14 และ 131.93
มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 2.89 และ 2.87 ส่วนในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคม
เป็น 193.71 และ 128.5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 3.04 และ 2.86 ตามลำดับ

ภาพที่ 2 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก
พญาที่ ได้รับการให้การปรึกษา กลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญาและกลุ่ม
ควบคุมในระยะเวลาต่าง ๆ ของ การทดลอง

จากภาพที่ 2 พบว่า เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พญาที่ ได้รับการให้การปรึกษา
กลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมในระยะก่อนทดลอง
เป็น 134 ระยะหลังการทดลองเป็น 187.1 ซึ่งเพิ่มขึ้นกว่าระยะก่อนทดลองเท่ากับ 53.1 ส่วนระยะ
ติดตามผลมีค่า 193.71 ซึ่งเพิ่มขึ้นกว่าระยะก่อนทดลองเท่ากับ 59.71 และเพิ่มขึ้นกว่าระยะหลัง
ทดลองเท่ากับ 6.61 เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พญาที่ กลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยทักษะ
ทางสังคมในระยะก่อนทดลองเป็น 133.6 ระยะหลังทดลองเป็น 131.9 ซึ่งต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง
เท่ากับ 1.7 ส่วนระยะติดตามผลมีค่า 128.5 ซึ่งต่ำกว่าระยะก่อนทดลองเท่ากับ 5.1 และต่ำกว่าระยะ
หลังทดลองเท่ากับ 3.4

ภาพที่ 3 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาและกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 3 พบว่าในระยะก่อนทดลองเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมเป็น 134 ใกล้เคียงกลุ่มควบคุมเท่ากับ 133.6 ระยะหลังทดลองเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาเป็น 187.1 สูงกว่ากลุ่มควบคุมเท่ากับ 131.9 และในระยะติดตามผล เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมเป็น 193.71 สูงกว่ากลุ่มควบคุมเท่ากับ 128.5

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะทางสังคมรายด้านของเด็กกำพร้าใน
มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรม
ทางปัญญาและเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาในกลุ่มควบคุมจำแนกตาม
ลักษณะขององค์ประกอบรายด้านทักษะทางสังคม 6 ด้าน

ทักษะทางสังคม	ระยะเวลาการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1. การแสดงออกทาง อารมณ์	ก่อนการทดลอง	23.86	7.49	22.07	4.14
	หลังการทดลอง	28.79	3.02	21.29	3.15
	ติดตามผล	29.07	3.20	21.14	3.25
2. ความไวในการรับรู้ อารมณ์ของผู้อื่น	ก่อนการทดลอง	25	7.21	22.21	3.79
	หลังการทดลอง	32.29	2.37	23.07	2.79
	ติดตามผล	33.29	4.08	20.93	3.10
3. การควบคุมอารมณ์ ของตนเอง	ก่อนการทดลอง	20.5	6.27	19	5.43
	หลังการทดลอง	31.57	3.01	21.79	3.85
	ติดตามผล	31.5	3.30	20	4.71
4. การแสดงออกทาง สังคม	ก่อนการทดลอง	28.43	9.15	27.21	4.99
	หลังการทดลอง	36.43	3.86	27.14	4.22
	ติดตามผล	37.21	4.82	27	3.21
5. ความไวในการรับรู้ ทางสังคม	ก่อนการทดลอง	26.86	6.19	25.29	4.78
	หลังการทดลอง	31.43	1.95	24.29	3.69
	ติดตามผล	37	2.69	24.5	3.48
6. การควบคุมทางสังคม	ก่อนการทดลอง	19.5	3.23	17.43	4.83
	หลังการทดลอง	22.64	3.76	15.36	3.93
	ติดตามผล	25.36	3.27	14.86	4.07

จากตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยด้านการ
แสดงออกทางอารมณ์ ในระยะก่อนการทดลองของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยาที่
ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาเป็น 23.86 มีค่าใกล้เคียงเด็ก
กำพร้าในกลุ่มควบคุม 22.07 แต่ในระยะหลังการทดลองเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธยา

ที่ได้รับการให้การปรึกษาตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีค่าเฉลี่ยด้านการแสดงออกทางอารมณ์เท่ากับ 28.79 และระยะติดตามผลเป็น 29.07 สูงกว่าเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมซึ่งมีค่าเฉลี่ยในระยะหลังการทดลองเป็น 21.29 และระยะติดตามผลเป็น 21.14

ค่าเฉลี่ยด้านความไวในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นในระยะก่อนการทดลองของเด็กกำพร้า ในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีค่า 25 เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเป็น 22.21 แต่ในระยะหลังการทดลองเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีค่าเฉลี่ยด้านความไวในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น เท่ากับ 32.29 และระยะติดตามผลเท่ากับ 33.29 สูงกว่า เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่ม ควบคุมอย่างมาก ซึ่งค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองเป็น 23.07 และระยะติดตามผลเท่ากับ 20.93

ค่าเฉลี่ยด้านการควบคุมอารมณ์ของตนเอง ในระยะก่อนการทดลองของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา เท่ากับ 20.5 เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19 แต่ในระยะ หลังการทดลองเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี การปรับพฤติกรรมทางปัญญามีค่าเฉลี่ยด้านการควบคุมอารมณ์ของตนเองเท่ากับ 31.57 และระยะ ติดตามผลมีค่า 31.5 สูงกว่า เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมมากซึ่งมี ค่าเฉลี่ยในระยะหลังการทดลองเป็น 21.79 และระยะติดตามผลเท่ากับ 20

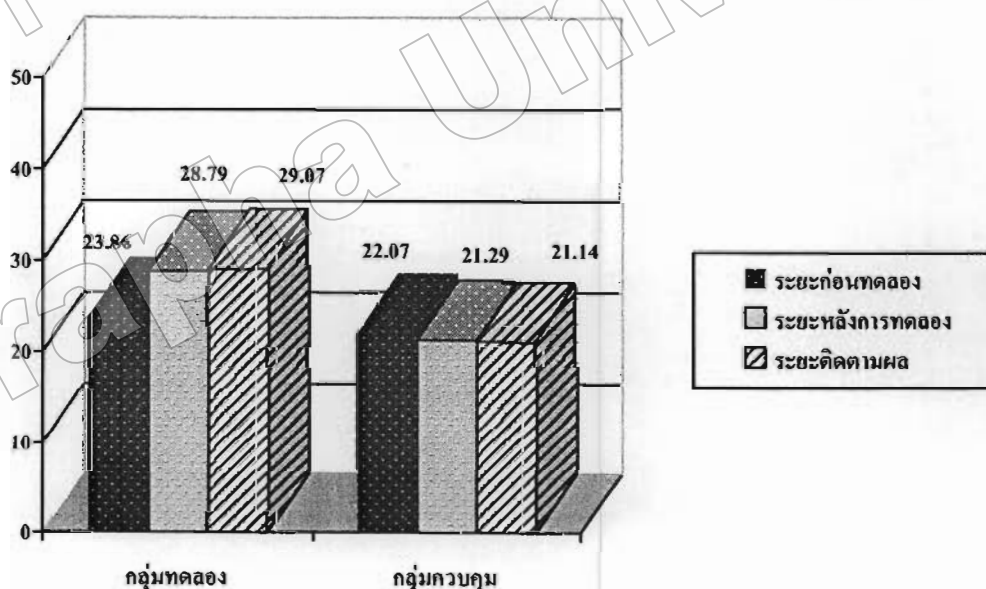
ค่าเฉลี่ยด้านการแสดงออกทางสังคม ในระยะก่อนการทดลองของเด็กกำพร้าในมูลนิธิ สงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ค่าเฉลี่ยเป็น 28.43 มีค่าใกล้เคียงเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม 27.21 แต่ในระยะหลังการทดลอง เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่ม ตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีค่าเฉลี่ยด้านการแสดงออกทางสังคมเท่ากับ 36.43 และ ระยะติดตามผลเท่ากับ 37.21 สูงกว่าเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมซึ่งมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 27.14 และระยะติดตามผลเท่ากับ 27

ค่าเฉลี่ยด้านความไวในการรับรู้ทางสังคมในระยะก่อนการทดลองของเด็กกำพร้าใน มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ค่าเฉลี่ยเป็น 26.86 มีค่าใกล้เคียงเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม 25.29 แต่ ในระยะหลังการทดลอง เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่ม ตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีค่าเฉลี่ยด้าน ความไวในการรับรู้ทางสังคมเท่ากับ 31.43

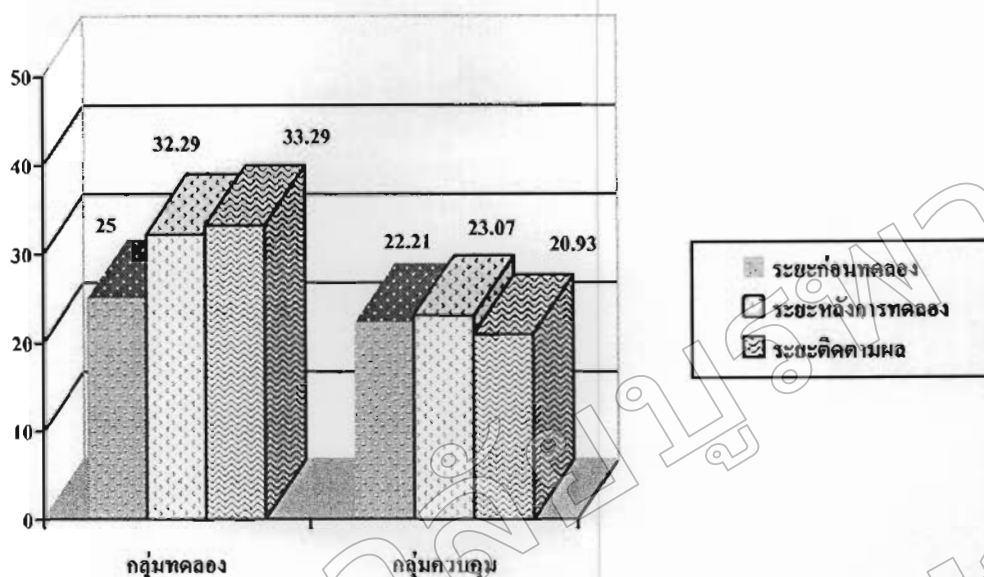
และระยะติดตามผลเท่ากับ 37 สูงกว่าเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 24.29 และระยะติดตามผลเท่ากับ 24.5

ค่าเฉลี่ยด้านการควบคุมทางสังคม และการแก้ไขปัญหาในระยะก่อนการทดลองของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญาค่าเฉลี่ยเป็น 19.5 เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมค่าเฉลี่ยเป็น 17.43 แต่ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญามีค่าเฉลี่ยด้านการควบคุมทางสังคม 22.64 และ 25.36 สูงกว่าเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมมากซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.36 และระยะติดตามผลเท่ากับ 14.86

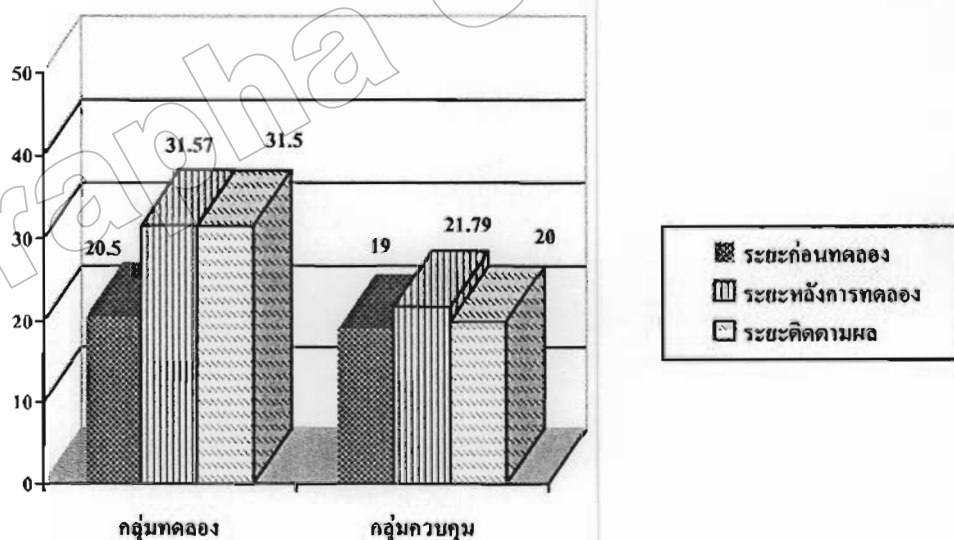
เมื่อพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมรายด้าน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของ เด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญา และเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุมใน ผู้วิจัยจึงนำเสนอในรูปแบบกราฟ ได้ผลดังภาพที่ 5 ถึงภาพที่ 10

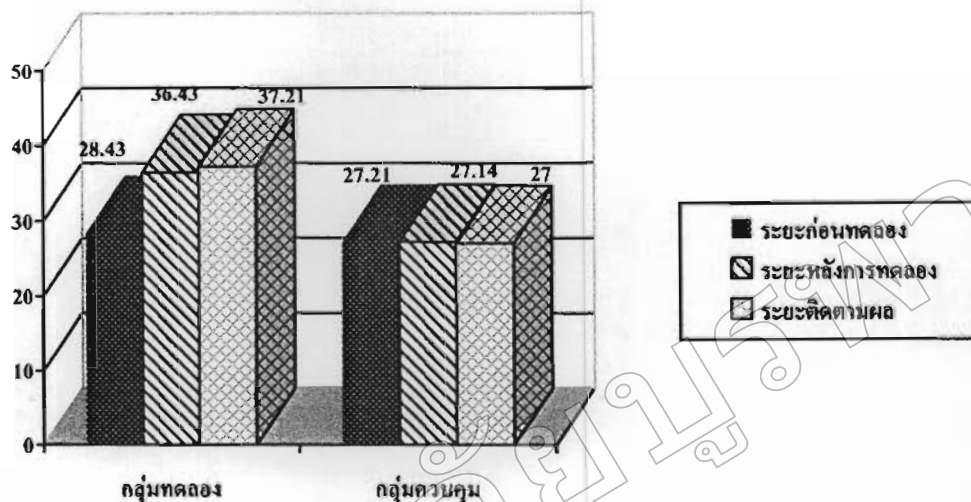
ภาพที่ 4 ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านการแสดงออกทางอารมณ์ ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญาและเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม

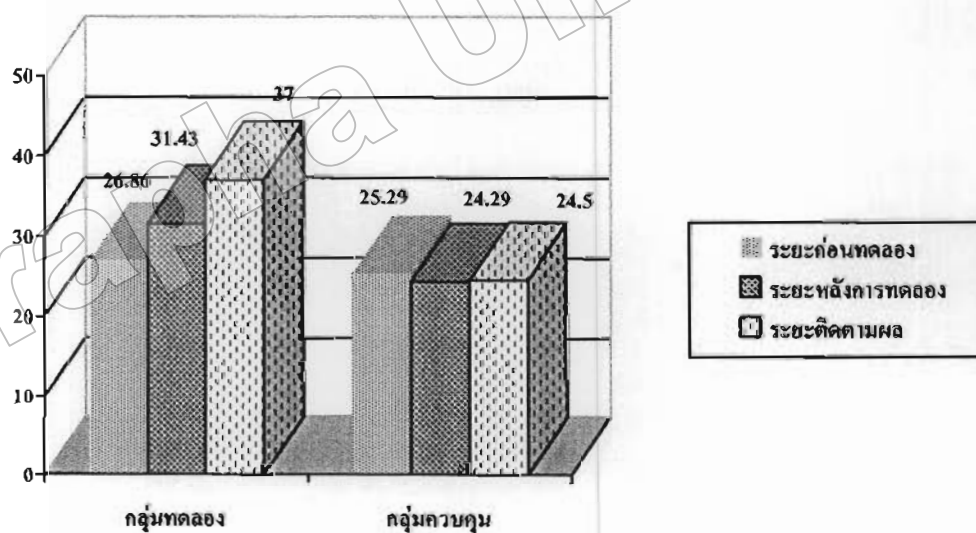
ภาพที่ 5 ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านความไวในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญาและเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม

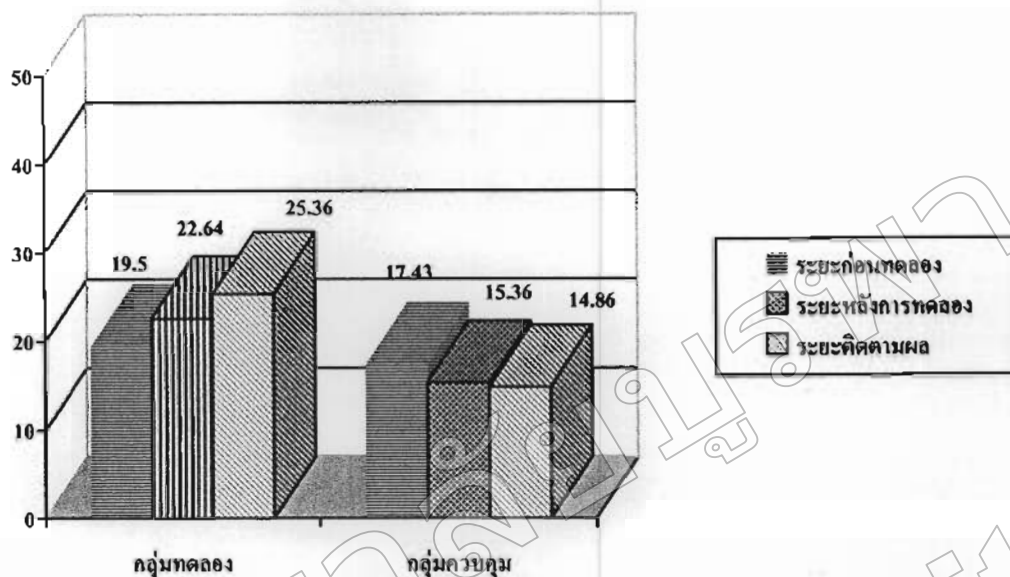
ภาพที่ 6 ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านการควบคุมอารมณ์ของตนเองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญาและเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม

ภาพที่ 7 ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านการแสดงออกทางสังคม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาและเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม

ภาพที่ 8 ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านความไวในการรับรู้ทางสังคมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาและเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม

ภาพที่ 9 ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านการควบคุมทางสังคม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การศึกษาตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญาและเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าใน
มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

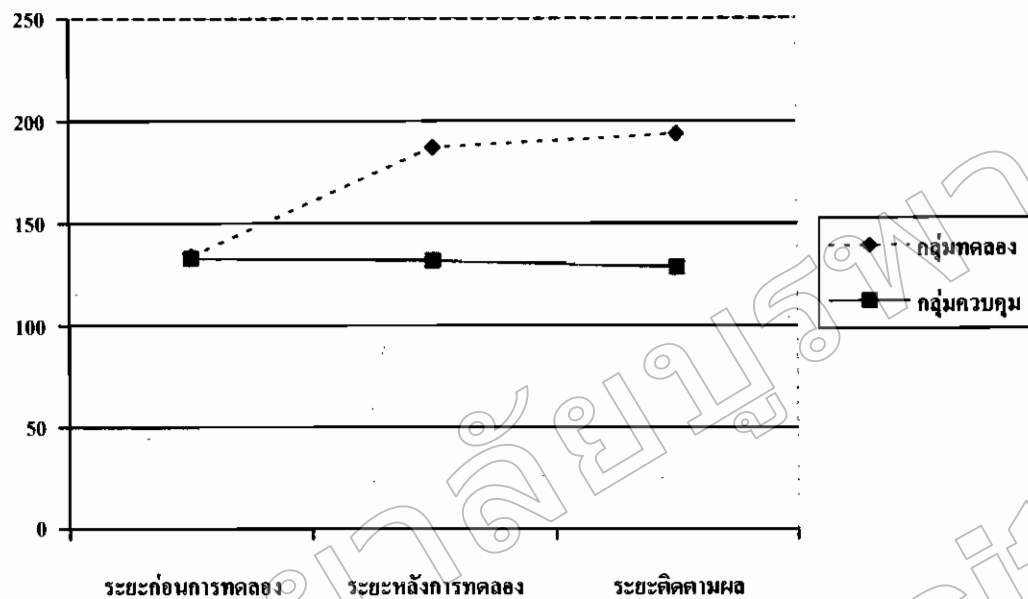
Source of variation	df	SS	MS	F
Between subjects	27	44784.95		
Group(G)	1	34081.71	34081.71	82.79*
Ss w/in groups	26	10703.24	411.66	
Within subjects	56	34355.99		
Interval	2	13178.59	6589.29	82.62*
IxG	2	17030.21	8515.11	106.77*
Ix Ss w/in groups	52	4147.19	79.75	
Total	83	79140.94		

$$F_{.05} (1, 26) = 4.22, F_{.05} (2, 52) = 3.18$$

* $p < .05$

จากตาราง 6 พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ระหว่างก่อนทดลองระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การศึกษาตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ วิธีการทดลองกับระยะเวลาดังผลร่วมกันต่อทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา

ภาพที่ 10 กราฟเส้นแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาต่อทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา

จากภาพที่ 5 พบว่าในระยะก่อนทดลอง คะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญา และกลุ่มควบคุมใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลมีความแตกต่างกันคือ ในระยะหลังทดลองเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาสูงกว่ากลุ่มควบคุม และในระยะติดตามผลเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาสูงกว่ากลุ่มควบคุมเช่นกัน

แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองกับระยะเวลาส่งผลกระทบร่วมกันต่อทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาด้วยกัน จึงทำให้คะแนนทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา กลุ่มทดลองสูงขึ้น

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะก่อนทดลอง

<i>Source of Variation</i>	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Group	1	1.29	1.29	.006
Within Group	78	14850.43	190.39	

$F_{.05} (1, 47) = 4.05$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 2007, p. 459) ได้ค่า $df = 46.55$

* $p < .05$

จากตารางที่ 7 พบว่า ในระยะก่อนทดลอง คะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญาและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า ค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางปัญญา ($\bar{X} = 134.00$) และเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ในกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 133.57$) ในระยะก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน นั่นคือ คะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนทดลองเท่าเทียมกัน

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังทดลอง

<i>Source of Variation</i>	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Group	1	21340.32	21340.32	112.08*
Within Group	78	14850.43	190.39	

$F_{.05}(1, 47) = 4.05$

ปรับค่า *df* ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 2007, p. 459) ได้ค่า *df* = 46.55

* $p < .05$

จากตารางที่ 8 พบว่า ในระยะหลังทดลองคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ ในระยะหลังการทดลองกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผล

<i>Source of Variation</i>	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Group	1	29770.32	29770.32	159.36*
Within Group	78	14850.43	190.39	

$F_{.05}(1, 47) = 4.05$

ปรับค่า *df* ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 2007, p. 459) ได้ค่า *df* = 46.55

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่า ในระยะติดตามผล คะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ ในระยะหลังติดตามผลกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบย่อยของระยะเวลาของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Subject	13	5529.90		
Interval	2	30021.33	15010.67	135.76*
Error	26	2874.67	110.56	
Total	41	38425.90		

$F_{.05} (2, 26) = 3.37$

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก
พัทธา ที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาในระยะ
ก่อนทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลด้วยวิธีการทดสอบ แบบ
นิวแมน-คูลส์ (Newman-Keul Method)

	ระยะก่อนทดลอง	ระยะหลังทดลอง	ระยะติดตามผล
$\bar{X}$	134.00	187.14	193.71
134.00	-	53.14	59.71*
187.14		-	6.57*
193.71			-
r		2	3
$q_{.95} (r, 26)$		2.92	3.53
$q_{.95} (r, 26) \sqrt{\frac{MS_{Error}}{n}}$		8.21	9.92

* $p < .05$

จากตารางที่ 11 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์
เด็ก พัทธา ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาในระยะติดตามผล
สูงกว่าระยะก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคม
ของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธาที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับ
พฤติกรรมทางปัญญาในระยะหลังทดลองกับระยะก่อนทดลอง และระยะหลังทดลองกับระยะ
ติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 12 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาในเด็กกำพร้ากลุ่มควบคุม

<i>Source of Variation</i>	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Subject	13	5173.33		
Interval	2	187.48	93.74	1.92
Error	26	1272.52	48.94	
Total	41	6633.33	142.67	

$F_{.05}(2,26) = 3.37$

* $p < .05$

จากตารางที่ 12 คะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมของเด็กกำพร้าในมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก
พิทักษ์กลุ่มควบคุมในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ